de Panorama

Rebellenclub

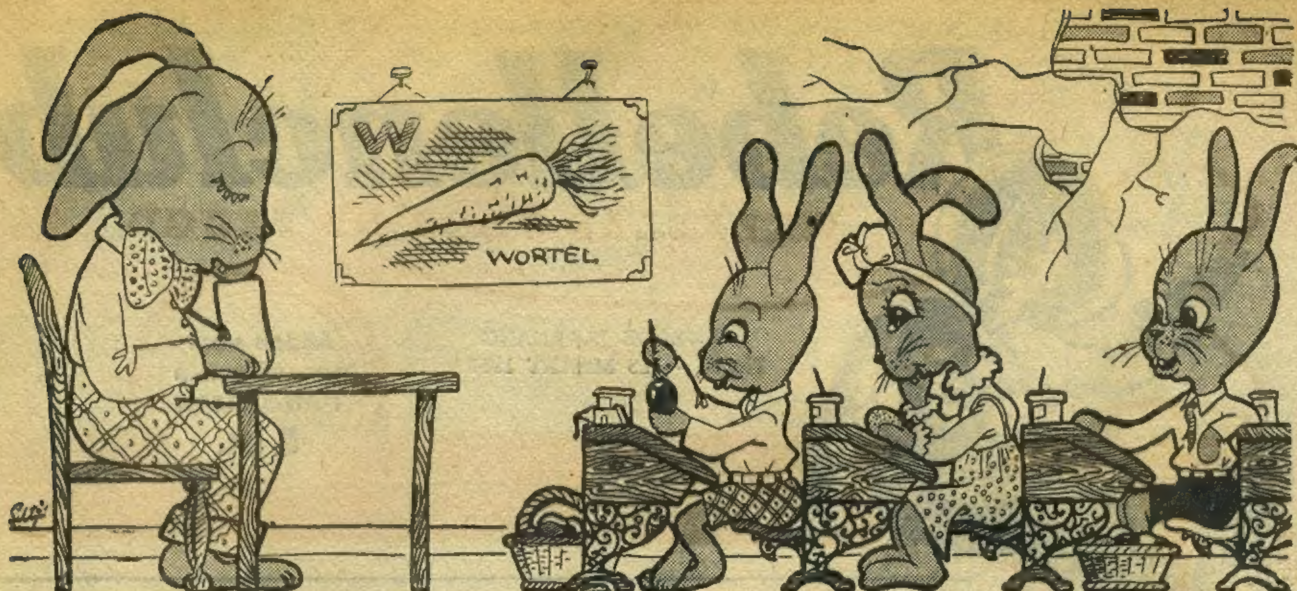
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 12 — 23 MAART 1951

PASEN IN AANTOCHT!

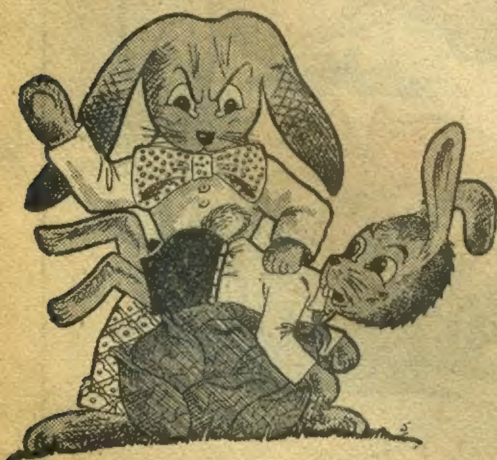

Hoe de Paashazen aan hun bontgekleurde eitjes kwamen

☆

Langoor, de meester van de zevende klas van de Paashazen, had het erg druk. Er was veel te doen, want het was bijna Pasen. Er was dus werk aan de winkel. De eitjes moesten gekleurd worden en Langoor hield er van, dat alles netjes en secuur werd gedaan.

„Jongens," zei Langoor ernstig, „ik verwacht, dat elk van jullie zal bedenken, dat hij een goede naam moet hooghouden en dat jullie er daarom extra voor zullen zorgen, dat de kleuren piekfijn op de eieren komen te zitten. Luistert nu goed naar mij: de eerste bank maakt de eitjes rood; de tweede maakt ze blauw en de derde zorgt voor de gele. De vierde kiest groen en de vijfde werkt met bruin. Goed begrepen? En nu aan het werk, de verfpotten en kwasten staan klaar."

Nu had je al die hazen eens aan het werk moeten zien. Je kon een speld horen vallen in de klas. Of ze dat allemaal voor niks moesten doen? Natuurlijk niet. Wie het eerst klaar was en 't mooiste werk leverde, kreeg een lekkere groene kool, maar wie slordig werkte of te lui was, kreeg een tik op zijn hazenvingers. Voor het eerste voelden alle hazen erg veel, maar voor het andere — die tik — niks. Dus deden ze allemaal hun best.

Allemaal?

Nee, er was er een, die een uitzondering maakte. De jongste van de hele klas nog wel. Die zat maar heen en weer te schuiven in zijn bank en hij bracht er niet veel van terecht.

Mummelmans — zo heette dat haasje — vond dat geel en nog eens geel verven — hij zat in de derde bank — stomvervelend. Zodra hij zag, dat meester Langoor was ingedut, wipte hij uit zijn bank en ging even kijken naar het werk van zijn medehazen.

Toen kreeg hij een reuzenidee. Hij nam een mooi wit eitje, liep er mee langs alle banken, gaf hier een likje rood, een likje blauw, wat geel, daar wat groen en bruin en zo deed hij vervolgens met alle eitjes uit zijn mandje. De andere hazen lagen krom van het lachen, maar ze lieten Mummelmans zijn gangetje gaan.

„Oef," zei Langoor, toen hij wakker werd, „ik moet eens kijken of de anderen ook zo hard gewerkt hebben als ik. Ik . . . . eh . . . . ben er slaperig van geworden."

De meester liep naar de eerste bank, waar de eitjes, zo rood als rijpe kersen, in de mandjes prijkten. Hij

knikte voldaan naar de blauwe eitjes van de tweede bank en begon te knikken, toen hij de gele eitjes monsterde van de derde bank. Maar toen schoot zijn hoofd naar achteren en ineens was hij klaar wakker.

„W . . . . w . . . . wat isse dat?" stotterde Langoor.

Zijn bevende vinger wees naar het mandje van Mummelmans. Deze gaf geen kik en meteen werd hij al bij zijn nekvel gegrepen en uit de bank getrokken.

„Ik zal je leren," keef Langoor, „mijn dure verf te verknoeien en je tijd te vermorsen. Heb ik niet gezegd: mooi geel? En wat heb jij gedaan, jij ondeugende rekel? Niks heb je er van terecht gebracht. Maar ik zal je leren, dat beloof ik je."

Hij nam Mummelmans mee naar buiten, lei hem over een rode kool en gaf hem een afstraffing op zijn hazenbroek dat het klonk.

„Ik schijn het toch wel erg bont te hebben gemaakt," dacht Mummelmans, „ik heb Langoor nog nooit zo woedend gezien."

Terwijl Langoor nog bezig was met Mummelmans, voelde hij plots een por in zijn rug en toen hij omkeek zag hij Spikkeltje staan, de beste van de hele klas.

„Meneer," zei Spikkeltje, „luistert u eens."

„Wat is er?" bromde Langoor, „ik ben nog niet klaar met die Mummel . . . . Mummel . . . ."

„Nee, meneer, maar wij hebben die eitjes eens goed bekeken en we vinden allemaal, dat ze feitelijk toch de mooiste zijn van de hele klas. Zulke mooie dooreenlopende kleuren

hebben we nog nooit gehad. De mensen zullen verbaasd staan."

„Zo," zei Langoor, „zo. Hm, hm, ik zal wel eens kijken."

Hij zette zijn bril op en liep naar de derde bank. Hij nam een eitje uit het mandje van Mummelmans en bekeek het van alle kanten. Zijn gezicht begon te glunderen.

„Tja," zei Langoor, „tja, als je 't zo bekijkt, tja, dan lijkt het wel iets bijzonders. Misschien dat de mensen zoiets inderdaad prachtig vinden, ofschoon ze de laatste tijd wel 'n beetje verwend zijn. Het is goed, het is heel goed, Mummelmans."

Maar Mummelmans liep met bei zijn handen aan zijn hazenbroek, waar hij nog de harde stokslagen van meester Langoor meende te voelen.

„Tja," begon Langoor weer, „dat pak slaag, dat ik je heb toegediend, heb je ook eerlijk verdiend. Want je bent tenslotte toch ongehoorzaam geweest; of niet? Daar zal ik nu maar een streep doorhalen en omdat je zo je best hebt gedaan, krijg je vijf extra sappige koolblaadjes."

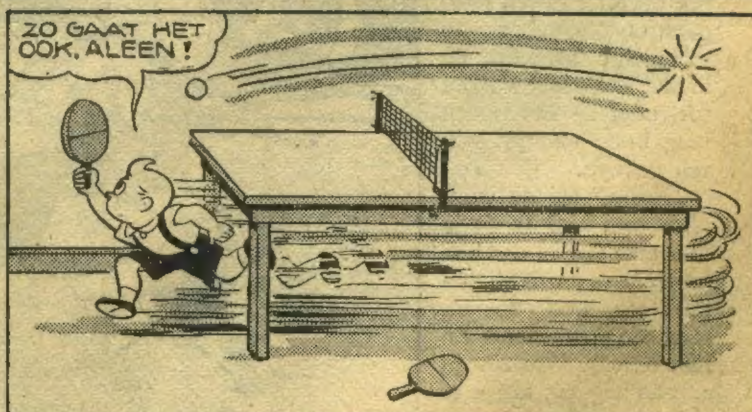
Nou, dat vond Mummelmans best. Hij knipoogde eens naar Spikkeltje en liep op een hazendraf naar de woning van meester Langoor om gauw zijn vijf koolblaadjes te halen.

En van die dag af brengen de Paashaasjes elk jaar van die bontgekleurde eitjes. Ik weet niet of jullie er dit jaar ook in de nesten zult vinden als het Pasen wordt, want de Paashazen hebben al gezegd dat de verf verschrikkelijk duur is geworden. Maar mocht het toch gebeuren, denk er dan beslist om, dat die bontgekleurde dingetjes het werk zijn van Mummelmans, want hij is beslist de eerste geweest die op dat aardige idee is gekomen en het betaald heeft met een grondig pak slaag.

GERDA

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

VOORJAAR

„Zeg, sneeuwklokjelief, ben jij al verschenen?
Wat ben je toch vroeg en 't is nog zo koud!
De winter is nog lang niet verdwenen;
De wind waait nog hard langs huis en door woud!
Jij bent wat brutaal, zeg, ja eerlijk, ik meen het,
Je bent wat voorbarig, of is het niet waar?
En toch ben je mooi met je wit-reine kelkje,
Je zacht-groene blaadjes, zo teer en zo klaar."

Het sneeuwklokje schudt er eens zacht met zijn kopje;
't Is net een klein klokje, dat klingelt heel zacht:
„Maar, zusjelief, weet je niet wat ik verkondig?
De Lente wordt immers in 't land weer verwacht?
Dan komen wij allen, de sneeuwklok en crocus,
De narcis, de tulpen bij boven de grond.
We vertellen 't aan allen, die naar ons gaan kijken
En spreiden onz' kleuren en geuren in 't rond."

LEERRIJKE LESSEN

HET VARKEN EN DE WOLF

Een hongerige wolf sloop op zekere dag heel voorzichtig rond 't hok, waarin een groot varken liep met een aantal lekker en mals uitziende biggen.

Het water liep de wolf over de tanden en hij dacht: kon ik daar maar eens eventjes bij, wat zou ik smullen.

De wolf was niet dom. Hij stak zijn kop door een opening tussen twee paaltjes, grijnsde zo vriendelijk mogelijk en knikte het grote varken toe, alsof zij hun leven lang beste maatjes waren geweest.

„Hallo," zei de wolf, „hoe gaat het? Ik zie je hier elke dag in dat hok lopen en ik dacht bij mezelf: toe, wolf, doe nu eens een goede daad. En hier ben ik. Wat zou jij er van zeggen, als je er eens een poosje tussenuit trok naar dat prachtige moeras in de buurt, terwijl ik in jouw plaats op de kleintjes pas?"

Maar het varken was ook niet zo dom.

„Scheer je gauw weg, wolvenpak," knorde het varken. „Ik kan best zelf op de kleintjes passen. Pas jij maar op die van jou en als je naar die van mij wilt kijken, doe het dan maar op een behoorlijke afstand."

Waaruit we weer leren, dat we ons niet om de tuin moeten laten leiden door vleiende woordjes en vriendelijke gezichten, maar dat we moeten denken aan de reden waaróm iemand zo vriendelijk en tegemoetkomend is. Dat zal ons vaak veel moeite en leed besparen.

ONZE WONDERE WERELD

Stemmen in de Nacht

Het is niet altijd even makkelijk voor de man die zich 's nachts in de wildernis bevindt, om er de vele honderden geluiden die hij hoort, thuis te brengen. Denk bijvoorbeeld alleen al maar eens aan de talloze kikkergezangen!

EEKHOORN-BOOMKIKKER
Als hij 's nachts zijn boodschap uitschreeuwt, blaast hij zich op tot een kleine bruine bal en kwakt als een eend. Overdag ziet hij er slank uit en groen. Later in 't jaar zoekt hij 't in de bomen en maakt er allerlei gekke eekhoorngeluiden.

DE TIMMERMAN-KIKKER
dankt zijn naam aan het feit, dat zijn stem herinnert aan 't geluid van op flinke afstand voortgebrachte hamerslagen.

DE REUZENKIKKER
kan gemakkelijk drie pond zwaar worden. Er zijn er bij die, zodra ze gaan „praten", van donkergroen licht-bronskleurig worden. Ze eten wat ze te pakken krijgen: insecten, kleine vissen, slangetjes, andere kikkers en ook vogels. Ze zijn zeer „gewild" om hun smakelijke achterpoten.

EEN KIKKER MET DE STEM VAN EEN VOGEL
noemt men de Avivoca. Zijn geluid lijkt veel op dat van een flinke specht. Als zo'n stel „boomkloppers" aan de gang is, valt het niet mee om te zeggen, waar het geluid vandaan komt. Dit soort kikkers woont meest in de moerasgebieden van Georgië tot Louisiana en is lastig te vinden.

PICKEREL-KIKKERS
maken een snurkend geluid. De huid van deze rare snuiters geeft een sterk vocht af, dat dodelijk is voor andere kikkers die in 't zelfde glas verblijven.

Paaseieren

EN ZONDERLINGE GEBRUIKEN

Eieren spelen omtrent Pasen elk jaar een min of meer voorname rol.

Waarom?

Sommigen schrijven die gewoonte toe aan de oude Perzen. Volgens de leer van Zoroaster — dit was een wijze, die vermoedelijk heeft geleefd in de zevende eeuw vóór onze tijdrekening — bestond er een grote geest uit wie alle licht voortkwam en uit dat licht ontstonden er twee broers: Ormoezd en Ahriman.

Laatstgenoemde kon zijn broer niet uitstaan en daarom werd hij door de grote geest veroordeeld, om drie-

duizend jaar lang in de diepste duisternis te leven.

Toen die jaren eenmaal om waren, schiep Ahriman een groot aantal boze geesten, die opdracht kregen te vechten tegen de goede geesten van Ormoezd. En toen Ormoezd een ei maakte, dat hij vulde met goede geesten, maakte Ahriman er een, dat hij volpropte met kwade geesten. Hij brak beide eieren, en zowel boze als goede geesten konden zich over de aarde verspreiden.

Ter herinnering aan dit feit — zo vertelt de legende verder — vieren de oude Perzen nog heden, omstreeks

Maart hun eierenfeest. Dan geven ze elkaar gekleurde en versierde eieren, soms ook doosjes in de vorm van eieren en volgepropt met allerlei verrassingen voor hun vrienden of.... plagerijtjes voor hun vijanden.

Anderen schrijven de herkomst van het Paasei toe aan China. De Chinezen hebben namelijk een feest, dat ze het „koudvleesfeest" noemen en dat vieren ze omstreeks onze Paastijd. Dat feest maken ze, om uiting te geven aan hun vreugde over het herleven van de natuur. Het duurt drie volle dagen, gedurende welke men niet mag koken of braden en men zich dus moet behelpen met rauw vlees, koude rijst en vooral.... eieren.

Intussen staat het vast, dat men al in die grijze oudheid een bijzondere betekenis aan de eieren heeft gehecht. In Egyptische beeldhouwwerken vindt men het ei gebruikt als het beeld van het heelal of van de aardbol. De dooier zou dan de aarde, het wit van het ei de lucht en de schaal het uitspansel moeten voorstellen.

De Japannezen geloofden vast, dat de wereld was ontstaan uit een kippenei. De Moari's (op Nieuw-Zeeland) beweerden, dat de aarde in volledige duisternis was gehuld, totdat een hunner opperhoofden een ei naar de hemel wierp, waardoor dit ei veranderde in de zon, die licht verspreidde.

Een eigenaardige en oude gewoonte was de zogenaamde eierdans. Hij bestond hierin, dat een hoeveelheid eieren in een bepaalde volgorde op de grond werd gelegd, terwijl de danser tussen de eieren door zijn danspassen moest maken, zonder een ei te breken of ook maar aan te raken.

Soms deed men het weer anders: op de met groen en bloemen bedekte vloer legde men een aantal eieren in een kring en de danser moest — alleen met zijn kousen aan — met de handen in de zij en één been opgeheven, de eieren een voor een, al hinkende, uit de kring stoten. Natuurlijk zonder er ook maar een te breken.

Alom bekend is zeker het eiertikken. Daarbij tikt de een met zijn ei tegen dat van een ander, spits tegen spits en stomp einde tegen stomp einde. Hij, wiens ei gekneusd wordt, verliest dan het spel en moet zijn gekneusd eitje afstaan aan de winnaar. Dit spelletje wordt in menig huisgezin nog beoefend, waarbij de gekneusde eitjes niet worden afgestaan, maar waar het er alleen om gaat wie het hardste ei overhoudt. Zulk een ei werd dan met een toepasselijk rijmpje beschreven en zorgvuldig bewaard tot het volgende Paasfeest.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

LEX

In de geschiedenisles liet meester Dierx gaarne blijken van zijn grote bekendheid met het tijdperk van Napoleon. Hij had daar een dik boek over geschreven en als hij aan het vertellen ging over de Franse revolutie en het schrikbewind, over „de kleine korporaal" zoals de keizer graag genoemd werd, over zijn maarschalken: Bernadotte, Murat, Massena, Ney, Davoust, over de vreselijke terugtocht uit Moskou, de overtocht over de Berezina, de slagen bij Leipzig en bij Waterloo, over 't continentale stelsel, waardoor Napoleon de Engelse handel hoopte te vernietigen en over de manieren, waarop de Franse douaniers aan de kusten om de tuin werden geleid, dan hingen de jongens en meisjes van de klas aan zijn lippen.

„In die tijd verloor Amsterdam zijn stadhuis," vertelde meester verder. „De keizer had zijn jongste broer, Lodewijk, tot koning van ons land benoemd en die maakte het stadhuis van de hoofdstad tot zijn koninklijk paleis, zodat sindsdien Amsterdam zich nog altijd met een stadhuis behelpen moet."

„Zijn er nog meer van die grote generaals zoals Napoleon geweest, meester?" vroeg Lex van Haaften.

„Als je later wat meer van de wereldgeschiedenis te weten komt, Lex," antwoordde meester, „dan zul je nog heel wat beroemde vechtersbazen tegenkomen. Een daarvan draagt zelfs dezelfde naam als jij, Alexander, en hij is een van de weinige mannen in de geschiedenis, die achter hun naam de betekenisvolle woorden: de Grote voeren, zoals bijvoorbeeld ook Karel de Grote en Peter de Grote.

Die Alexander de Grote heeft maar drieëndertig jaar geleefd; hij volgde in 336 vóór Christus zijn vader Philippus op als koning van Macedonië en in de dertien jaar van zijn regering veroverde hij heel Klein-Azië, Palestina, Egypte en Perzië en drong hij tot aan de grenzen van India door. Hij versloeg de machtigste legers van die tijd. Een groot aantal steden zijn door hem gesticht of naar hem genoemd, onder andere Alexandrië, een grote handelsstad aan de Nijldelta.

Alexander is een echte Griekse naam; hij bestaat uit twee woorden, waarvan het eerste redder en het tweede man betekent. Alexander is dus: mensenredder. Maar we twijfelen er toch wel heel sterk aan, of die eretitel „mensenredder" wel aan Alexander de Grote of aan die andere grote generaals toekomt.

Er zijn maar drie afkortingen van Alexander, namelijk Alex, Lex en Sander. Deze laatste wordt in ons land zelden gebruikt."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

PAASVUREN

Geen echte Hollandse jongen, die binnen blijft, als er ergens een mooi „fikkie" oplaait. Geen wonder, want de trek naar 't vuur zit ons van oudsher in 't bloed. Onze voorvaderen staken al vuren aan ter ere van de zon; hun nazaten lieten de vlammen knetteren, zodra de lente op het punt stond om terug te komen. Schooljongens gingen vroeger zingend van huis tot huis om brandmateriaal af te bedelen. Groot en klein gaven elkaar dan de hand en men danste rond de vlammen, en, als ze uitgetrapt waren, trachtte men elkaar nog zwart te maken met as. Tot kort voor de vorige wereldoorlog nam de omvang en de betekenis der Paasvuren toe en zo kon men soms brandstapels meemaken, die er heus zijn mochten, zoals die in 1927 te Almelo, die bestond uit ruim 70 karrevrachten hout, en een doorsnee had van 15 m en een hoogte van 12 m. Men had zelfs hier en daar de zogenaamde Paasbergen, waarop men omstreeks het Paasfeest de brand in 't hout stak. Elk dorp, elke afgelegen wijk hield en houdt nog vast aan tal van oeroude overleveringen, doorspekt met sagen en legenden, maar waar men de vuren ook brandende houdt, van Rijn tot Elbe of van de Dollard tot de Maas, overal vertolken die vuren vooral het onwankelbaar vertrouwen van oud en jong in dat „iets", dat telkenjare onverzwakt terugkomt: het vertrouwen in de groeikracht van 'n nieuw beginnend leven.

VONKJE

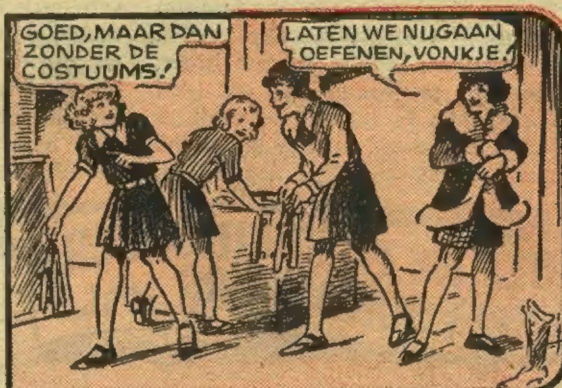
1 Thuis wachtte op de meisjes zulk een grote doos, dat ze zich niet konden voorstellen, wat er wel inzat. „'t Is voor ons alle vier!" juichte Nannie, die gauw het adres gelezen had. „Openmaken, Vonkje!" Deze liet zich niet bidden.

2 Ze haalde het deksel van de doos en de vriendinnetjes stortten zich op de inhoud. Ze scheurden het pakpapier los en gaven tegelijk een kreet van verrukking, toen ze schaatsen in de handen hielden. En er waren nog mooie manteltjes bij ook.

3 Vonkje vond een briefje, waarop stond: „Ter herinnering! De vader van Dolly!" „Dit is toch eigenlijk te erg!" vond ze. Maar ze had alweer een plannetje in haar hoofd. „We moesten na de vacantie een voorstelling op het ijs geven," stelde ze voor.

4 De meisjes waren dol op schaatsen en Jantha wilde dadelijk gaan oefenen op de toegevroren vijver. „Best!" stemde Vonkje toe. „Maar dan kunnen we de nieuwe manteltjes beter thuis laten. Anders worden ze nu al vuil!"

5 Vonkje, Jantha en Lola voelden zich op de nieuwe schaatsen spoedig thuis en zwierden, dat het een lieve lust was. Maar Nannie kon er nog niet zo goed mee overweg; ze was nog wat onvast en vroeg de anderen haar te helpen.

6 Maar na een uurtje ging het ook bij haar veel beter en spoedig stak ze zelfs Vonkje naar de kroon. Dag op dag werd er druk geoefend op de vijver. Intussen spoedde de vacantie ten einde en de koffers werden weer gepakt.

e vrolijke Vrijbuiter

7 Dankbaar namen de meisjes afscheid van majoor Haalder. Er woei zo'n sneeuwstorm, dat hij hen niet met de auto kon wegbrengen, zodat ze met de trein moesten gaan. „Wat een weer!" riep Lola, toen ze uit de trein stapten.

8 Het werd al aardig donker, toen ze zich op weg begaven naar de school. Plotseling bleef Vonkje staan. „Hemeltje; ik heb m'n handschoenen verloren!" mompelde ze. „Zo juist had ik ze nog. Ik zal een paar stappen teruggaan."

9 Gelukkig vond zij ze al heel gauw aan de kant van de weg, maar toen ze zich weer omkeerde, kon ze van haar vriendinnen niets meer ontdekken. De sneeuw viel zo dik, dat ze ook geen voetsporen meer kon onderscheiden.

10 Het was intussen donker geworden en alles leek zo spookachtig, dat Vonkje bang werd. „Jantha! Lola! Waar zijn jullie?" riep ze zo hard ze kon. Maar er volgde geen antwoord. Ze strompelde voort, tot ze niet meer wist, waar ze was.

11 Ze had er geen idee van, welke kant ze uit moest. De wegwijzer was ondergesneeuwd en alles leek zo heel anders nu. Moedeloos viel Vonkje in de sneeuw terwijl ze zuchtte: „Ik kan niet meer; ik ben doodop!"

12 Ze was zo moe, dat ze nauwelijks de sneeuw nog voelde en haar ogen als vanzelf dichtvielen. Zo lag ze een uurtje, toen er een woonwagen voorbijkwam, de wagen van Maggie! De zigeunerin ontdekte dadelijk het bundeltje in de sneeuw.

DE PAASVERRASSING VAN LIENTJE KIP

Knibbel en Knabbel waren twee ondeugende hazenjongetjes.

Altijd zaten ze vol stoute streken en de keren, dat ze voor straf zonder eten naar bed moesten, waren niet te tellen.

Ze woonden met hun ouders en verdere familieleden in de hei vlak bij de boerderij van boer Teun.

Op die boerderij hadden ze veel vriendjes. Zo had je Lientje de kip en Knorrie het varken. Altijd hadden die een vriendelijk woord voor de haasjes.

Daar woonde ook Kareltje, het zoontje van boer Teun. Alle dieren hielden veel van Kareltje. 's Winters als het koud was en er in het bos niets meer te eten was, zorgde Kareltje altijd voor een lekker hapje voor de dieren. Vooral Lientje de kip was erg dol op Kareltje, die voor haar vaak kaaskorstjes bewaarde.

Een hele tijd had ze lopen denken, hoe ze Kareltje toch eens kon verrassen. Ze had een diepe rimpel in haar neus van het denken.

Toen opeens.... tók, tók, tók, daar had ze het gevonden.

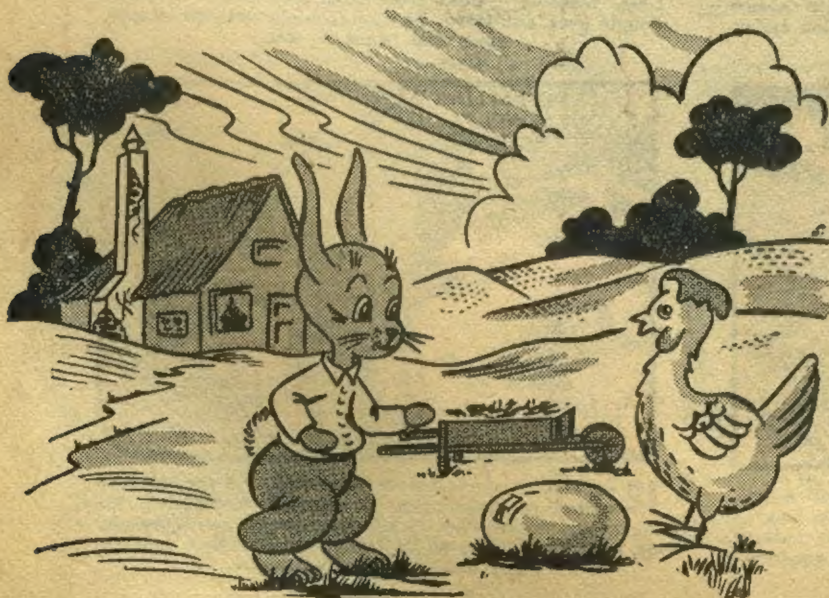
Ze zou een paar dagen voor Pasen een prachtig groot ei gaan leggen, en dan aan de oom van Knibbel en Knabbel vragen, of hij het mooi kon schilderen en het met Pasen 's morgens heel vroeg bij Kareltje voor de deur leggen. Meteen liep ze even bij oom Pim, zo heette de haas, aan om te vragen, of hij haar wilde helpen.

„Zo, Lientje, wil jij Kareltje eens verrassen?" zei oom Pim vriendelijk. „Nu, dat is goed, hoor, ik zal de dag voor Pasen even met mijn kruiwagen langs het kippenhok komen en het ei bij je weghalen. Dan zal ik het zo mooi verven als ik kan en het 's morgens heel vroeg voor de deur van de boerderij leggen."

„Tók, tók," zei Lientje en bedankte oom Pim hartelijk.

En zo gebeurde het, dat oom Pim een paar dagen later heel voorzichtig met zijn kruiwagen door 't bos reed.

Netjes in hooi verpakt lag daar een prachtig wit ei. Lientje had er heel erg haar best op gedaan en de andere kippen, die ook eens kwamen kijken, zeiden allemaal, nog nooit zo'n groot ei gezien te hebben.

Trots was Lientje nog een eindje met oom Pim meegelopen en had steeds maar druk gepraat over haar cadeau voor Kareltje. Nu was ze weg en liep oom Pim heel voorzichtig met z'n kruiwagen over het zandpaadje door 't bos. Hij was zo ingespannen bezig, dat hij niet zag, dat twee ondeugende hazenjongens achter een boom naar hem stonden te kijken. Ze hadden een stuk elastiek en een zak eikels bij zich.

„Durf jij het?" fluisterde Knibbel. „Poeh, nog al wat aan," deed Knabbel groot; „geef maar hier die katapult."

Knabbel nam een eikeltje, legde dat op de katapult, trok het elastiek strak en mikte heel nauwkeurig.

Pong.... daar vloog de eikel weg en kwam precies op het lange oor van oom Pim.

„O, au, wat is dat nu weer! O, m'n oor!" riep oom Pim geschrokken en greep met z'n twee voorpootjes naar zijn oor.

Maar wat gebeurde er toen voor iets vreselijks! De kruiwagen, die hij de hele tijd zo stevig had vastgehouden, kantelde en het mooie ei van Lientje rolde er uit en brak.

Daar schrokken de beide jongens toch wel erg van. Neen, zó hadden ze het niet bedoeld.

Met rode wangen van schaamte kwamen ze achter de boom vandaan. Oom Pim huilde bijna van verdriet.

Lientje kon geen nieuw ei meer leggen en morgen was het al Pasen en dan had Kareltje niet eens een Paasei. Bedroefd ging hij op de kruiwagen zitten en de jongens wisten ook niet, wat ze doen moesten. Toen ze zo een poosje hadden gezeten, hoorden ze iemand aankomen. Het was kabouter Smorrelaar, de kok van de kabouterkoning. Hij was 'n vriendelijke man, die graag een praatje maakte met haasjes en konijntjes.

„Hé, wat zitten jullie daar droef te kijken!" riep hij.

„Ach, Smorrelaar," zei oom Pim, „er is zo iets vreselijks gebeurd en het zijn weer die kwajongens, die het gedaan hebben."

Hij vertelde het droeve verhaal en vroeg aan de kabouter, of hij misschien iemand wist, die zo'n mooi ei had.

Neen, dat wist de kok niet, maar wacht eens even, als hij eens een chocolade-ei maakte met mooie figuren er op. Ja, dat was een goed idee, maar het moest morgenochtend al klaar zijn. Zou Smorrelaar dat al zo vlug klaar krijgen?

„Dan moeten Knibbel en Knabbel maar meehelpen, want door hun schuld is het ei voor Lientje gebroken," besliste de kabouter.

Nu, de jongens wilden graag goedmaken wat ze misdaan hadden, en haastten zich naar de keuken van Smorrelaar.

Die bond hun 'n grote witte schort voor en zei, dat ze het vuur moesten aanmaken.

Ondertussen pakte hij een pan en lepels en begon te mengen en te roeren. Oei, wat rook dat allemaal lekker.

Ze werkten allemaal hard door en na enige tijd was er een prachtig chocolade-ei gemaakt.

Oom Pim en de kok maakten van suiker mooie bloemen en plakten die op het ei. Met z'n tongetje uit z'n mond schreef oom Pim er met suiker „voor Kareltje" op.

Toen was het ei klaar.

De jongens dansten van de pret, zo mooi vonden ze het.

„Omdat jullie zo goed geholpen hebben, mogen jullie de pan uitlikken," zei de kok.

Nu, dat behoefde hij maar één keer te zeggen.

Toen de zon opkwam, gingen ze op weg. Oom Pim reed de kruiwagen en Knibbel en Knabbel hielden het ei, dat nog groter was dan dat van Lientje, voorzichtig vast.

„Wat een prachtig ei," knorde het varken, en Lientje, die eerst erg boos was, toen ze hoorde wat er gebeurd was, liep nu vrolijk mee, zo mooi vond ze dit chocolade-ei.

Bij het huis van boer Teun aangekomen, legde oom Pim het ei voorzichtig voor de deur en toen gingen allen vlug terug naar het bos.

Kabouter Smorrelaar ging direct naar bed. O, wat had hij een slaap!

Toen Kareltje die morgen de kippen wilde gaan voeren, zag hij het chocolade-ei liggen en las „voor Kareltje".

Wat was hij er blij mee. Hij riep zijn vader en moeder er bij. Die vonden het prachtig, maar begrepen niet, hoe het daar gekomen was.

Nooit is Kareltje te weten gekomen, dat de dieren, die hij altijd zo goed verzorgde, dit voor hem gedaan hadden.

J. Bl.

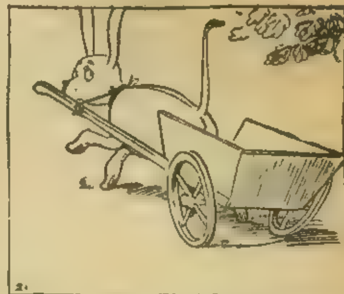

MIDAS'

MALLE MORMELKUREN

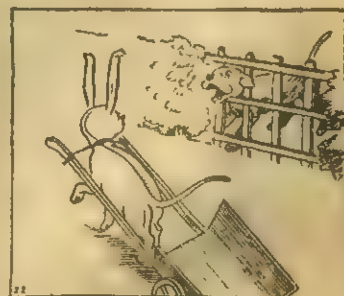

Toch waagde ik me weldra
tot buiten de schuur,
't Ging allemaal prachtig,
't leek alles secuur;
Maar de raadjes die knarsten
en piepten geducht;
Die verraden, zo dacht ik,
strakjes nog je vlucht.
Maar het leek wel of iedereen
weg was of sliep,
Geen sterveling was er,
die keek waar ik liep;
Ik wandelde pootje
voor pootje maar weg
En ik was al bijna
aan het eind van de heg.

*

Toen stond er opeens
toch mijn hondenhart stil,
Want vlak bij het hek
stond de kwade Sybil,
De waakhond van 't erf
en hij blafte verwoed,
Al dacht ik wanhopig:
toe vent, hou je snoet.
Maar hij deed het niet
en hij kefte zo fel
Dat rillingen dansten
al over mijn vel.
Natuurlijk met al dat
lawaai en kabaal
Moest ik nu, zo snel als ik kon,
aan de haal....

(Wordt vervolgd)

De kleine knutselaar

EIERBANDJES VOOR PASEN

FIG 3

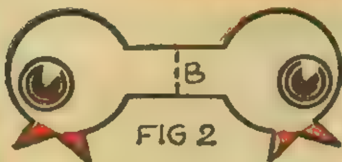

FIG 2

FIG 4

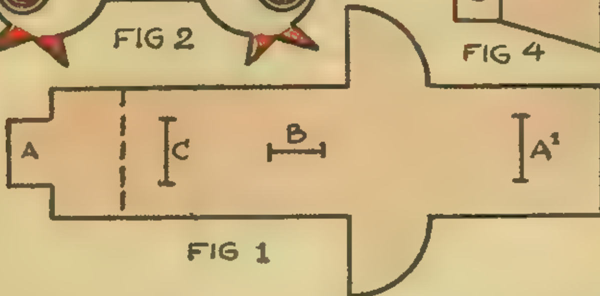

FIG 1

Dit is een leuk sierlijk eierbandje, waarin je de gekleurde eitjes kunt steken. Neem hiervoor stevig papier. Lengte van het strookje hangt af van de dikte van het ei. Vouw het strookje zo, dat A dwars door gleuf A1 komt te zitten en dit uitstekend lipje komt dan weer in A2, waar het aan de achterkant wordt vastgeplakt. Dit is het voetje (fig. 3). In gleuf B komt de kop. Vouw hem volgens de stippellijn B van fig. 2 tegen elkaar. C vormt de staart (fig. 4) en komt in gleuf C (fig. 1). Neem voor de verschillende stukjes, verschillend gekleurd papier en maak verschillende soortgelijke bandjes.

Fig 1

Fig 2

WE MAKEN EEN

PERISCOOP

Fig 3

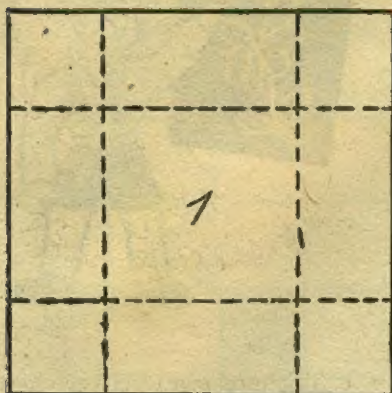
Jullie weten, dat een onderzeeër een lange smalle buis heeft, waardoor men, als de boot *onder* water vaart, toch alles kan zien, wat er aan de oppervlakte gebeurt. Zo'n buis is een periscoop. Met een paar plankjes en twee spiegels kunnen wij zo'n veldperiscoop ook zelf maken. Het is een nuttig instrument, dat van pas komt bij allerlei buitenspelen.

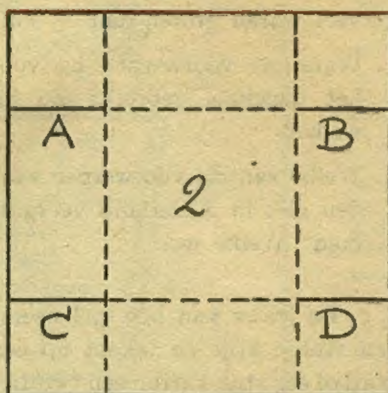
We beginnen met het in elkaar zetten van een houten bakje, langwerpig van vorm; maten 10 × 10 cm. De lengte kiest men naar de grootte van hem, die het moet gebruiken. Onderaan komen aan weerskanten twee handvatten. Een totale lengte van plusminus 50 cm is al vrij behoorlijk. Figuur 1. Doorsnee van het apparaat. De twee schuine strepen, onder en boven, geven de stand aan van de spiegels. Boven en onder is ook een ruime opening. Door de bovenste valt een beeld van de omgeving op spiegeltje A, wordt vandaar weerkaatst op spiegel B en vandaar op het netvlies van ons oog. In figuur 2 zie je goed de beide handvatten, aan de onder-

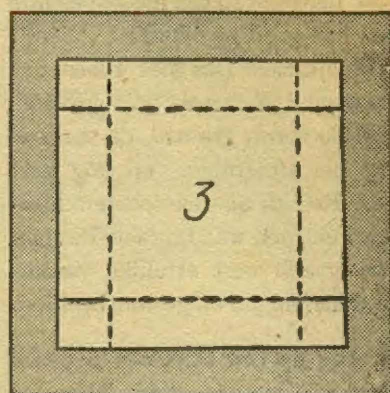
zijde. Zorg dat de spiegels goed vast zitten. Het best is ze er in te brengen, voordat men de vierde zijde van het kastje dichtspijkert. Klem ze vast tussen twee houten stroken. Spiegel A staat met de spiegelende zijde naar beneden gericht, terwijl B precies andersom staat (dus met spiegelzijde naar boven). Figuur 3 laat het gebruik zien. Twee jongens hebben zich verstopt in een kuil. De ene jongen houdt het apparaat zo, dat de dop precies boven de rand van de kuil uitkomt. Het beeld van de twee jongens op de bergtop wordt weerkaatst op spiegel A, vandaar naar B en de waarnemer kan alle bewegingen van de jongens volgen, zonder dat zij hem of zijn makker kunnen zien. Wil je weten wat er links en rechts gebeurt, dan moet je het apparaat even draaien.

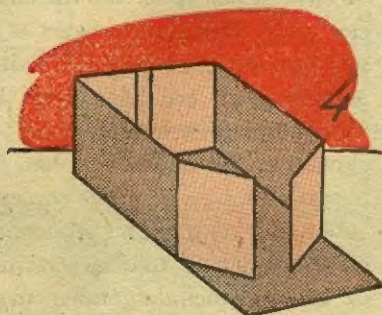
Geef het toestel ook een geschikte kleur (camoufleren natuurlijk!). Dit is onmisbaar voor jullie oefeningen te velde.

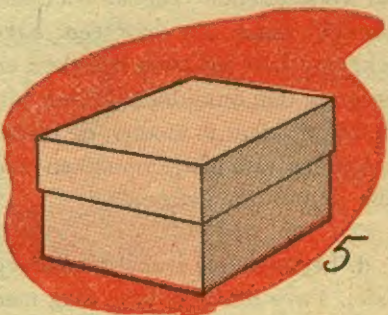
EEN DOOSJE VOOR ONZE PAASEITJES

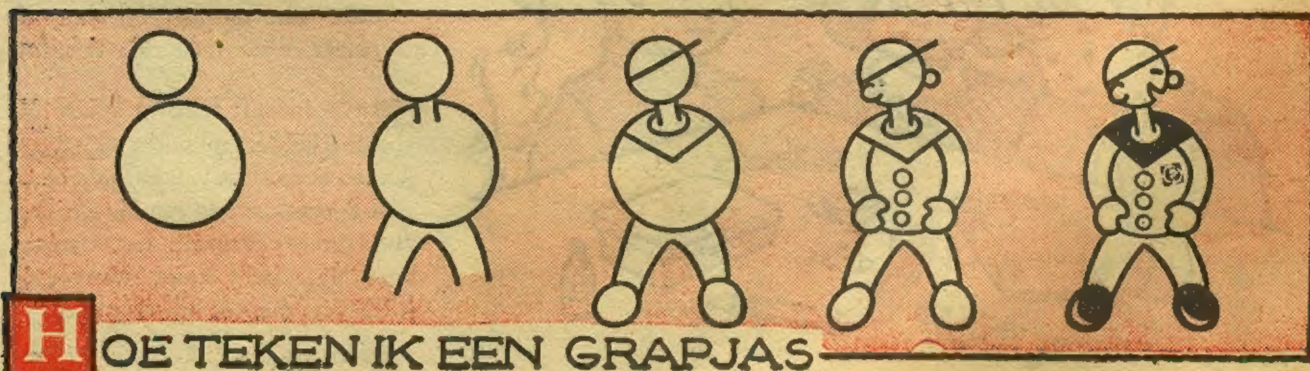

Nodig: Stijf papier (bijvoorbeeld behangselpapier), plaksel, penseeltje en zijden lint.

Hoe werken we?

1. Teken 2 vierkanten van 20 × 20 cm. Knip ze uit.
2. Trek op 5 cm van de rand de in 1 en 2 aangegeven stippellijnen.
3. Leg beide vierkanten op elkaar met de getrokken lijnen naar boven.
4. Vouw om volgens de stippellijnen. Na elke vouw doe je het papier even open.
5. Bovenste vierkant is het doosje. Zet er een kruisje op om je niet te vergissen.
6. Maak vier sneden in het bovenste papier volgens de lijnen A, B, C en D.
7. Plak de 4 kanten zorgvuldig tegen elkaar aan.
8. Nu het deksel. Knip de rand voor de helft af. Dus wordt de breedte 2½ cm. Plak de hoeken tegen elkaar aan.
9. Pas het deksel op de doos. Doe er een zijden lint om en maak een mooi strikje.

Nu heb je een leuk doosje om er een aardige Paasverrassing in te verbergen.

WAT WORDT ER GESPEELD ?

KIMSPELEN

Een kimspel probeert er achter te komen, hoe sterk het geheugen van een medespelende is en hoe goed hij iets kan „zien". Werkelijk zien. Dus niet alleen het voorwerp zelf, maar ook bijvoorbeeld de vorm, grootte, de verhouding der afmetingen en nog veel meer. Er zijn allerlei soorten kimspelen en met wat fantasie kunnen jullie er zelf best ettelijke verzinnen. Hier volgen enige voorbeelden.

a. Leg op een tafel een bepaald aantal voorwerpen, die je allemaal goed kent. Bedek ze met een doek. Alle deelnemers staan rond de tafel en de leider neemt het doek nu weg. Er liggen bijvoorbeeld 15 voorwerpen, kriskras door elkaar. Men mag die voorwerpen twee minuten lang bekijken. Nu gaat het doek er weer over en elk moet nu trachten zoveel mogelijk van de 15 voorwerpen op te noemen. Dat is de eenvoudigste vorm.

b. Het gaat er hier niet meer om, de voorwerpen op te noemen, maar een antwoord te geven op de volgende vragen:

1. Hoeveel verschillende voorwerpen heb je geteld?
2. Hoeveel van die voorwerpen waren kleiner dan 10 cm en hoeveel waren groter dan 15 cm?
3. Waren er voorwerpen bij voor het dagelijks gebruik? Zo ja, welke?
4. Welke van die voorwerpen worden niet in Nederland vervaardigd? Welke wel?

c. De leider van het spel neemt een stukje krijt en tekent op een bord of een stuk karton een twintigtal verschillende dingen. Niet alle tegelijk, maar een voor een. Elke tekening laat hij even bekijken en veegt ze dan onmiddellijk weer uit. Zodra hij klaar is moeten de medespelenden een lijstje opmaken van alle getekende figuren.

d. Leg een hele stapel boeken op tafel. Twee minuten lang mag men de boeken bekijken. Doe daarna opgave van zoveel mogelijk titels, soort band (bijvoorbeeld ingenaaid of gebonden), bepaal de grootte van elk boek, het soort illustraties, enzovoort enzovoort.

e. Teken op een tafel verschillende cirkels. Zet in elk van die cirkels een getal. Wie aan de beurt is om zijn proeven af te leggen, wordt nu geblinddoekt, een paar keer flink rondgedraaid en weer voor de tafel geplaatst. De leider van het spel noemt nu een paar getallen op en de geblinddoekte moet nu proberen de cirkeltjes aan te duiden, waarin hij de beide genoemde getallen meent gezien te hebben. Hierbij geeft men een aantal punten gelijk aan het getal van het vak, dat juist aangewezen is.

f. Hang verschillende platen op met afbeeldingen van goed bekende torens, kastelen of andere gebouwen. Gevraagd wordt nu:

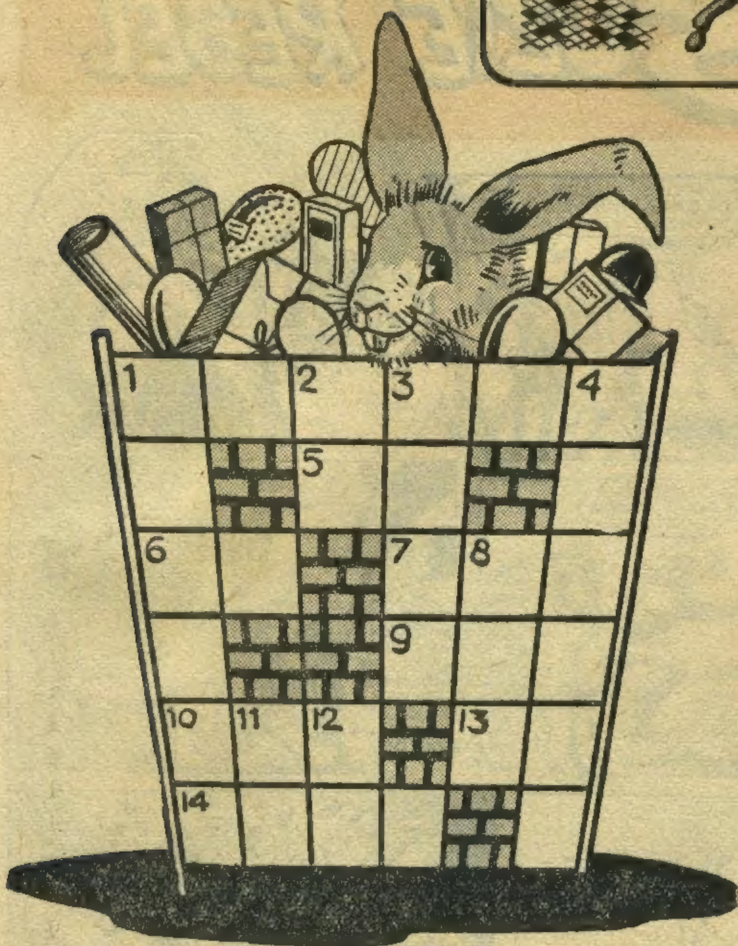
1. Die gebouwen te noemen.
2. Ze te rangschikken in de volgorde van de afstand van de plaats, waar men zich bevindt.

Bijvoorbeeld: iemand speelt dit spel in Haarlem en onder de afbeeldingen is de Dom van Utrecht en de Sint-Servatiuskerk van Maastricht. Het spreekt vanzelf, dat Utrecht voor Maastricht komt, want daar is hij veel dichter bij. Begrepen?

Een bladzij PUZZLES

MANDJES-PUZZLE

Van links naar rechts:

1 Verkleinwoord van het dier, dat in het mandje zit.
5 Bergplaats of muzieknoot.
6 Lidwoord.
7 Sierlijk, vlug dier, een soort hert.
9 Iemand, die in Ierland is geboren, noemt men een....?
10 Afkorting: enzovoort.
13 Tweede noot van de toonladder.
14 Ik ga .... bed.

Van boven naar beneden:

1 Toen we zo'n dorst ...... kregen we een glas limonade.
2 Reeds.
3 Een bekend liedje is .... Marijs.
4 Liggen in dit mandje.
8 Roem.
11 Berouw komt .. de zonde.
12 Twee letters van het woordje zak.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

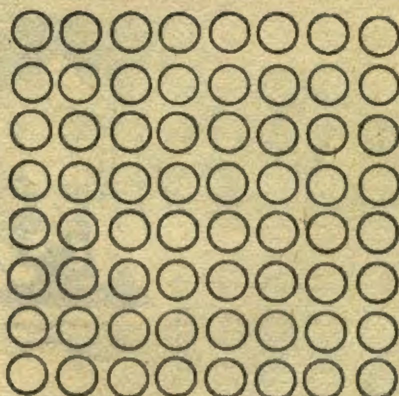
ALLE BEGIN HEEFT EEN EINDE

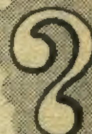
Als we met iets beginnen, dan komt er ook een ogenblik, dat we er mee ophouden. We zijn er dan mee klaar, of we hebben geen tijd meer, of onze aandacht wordt door iets anders opgeëist. Wat we ook doen, wat we ook aanpakken: er komt eens een eind aan. Maar dat einde, dat slot, datgene wat we dan bereikt hebben, hangt grotendeels van het begin af. Is dat goed geweest, dan zal met grote zekerheid ook het einde goed zijn.

*

Welk instrument:

1 Viool
2 Violoncel
3 Contrabas
4 Harp
5 Fluit
6 Schuiftrompet of trombone

EIERPUZZLE

Van deze 64 eieren moeten er 40 gekleurd worden, maar zó, dat er in geen enkele rij, van boven naar beneden of van links naar rechts, ooit meer dan 5 gekleurde eieren liggen.

SPREEKWOORDENREBUS

PIER PANIEK en SUZIE REBEL

HET ZUSJE VAN SJORS,

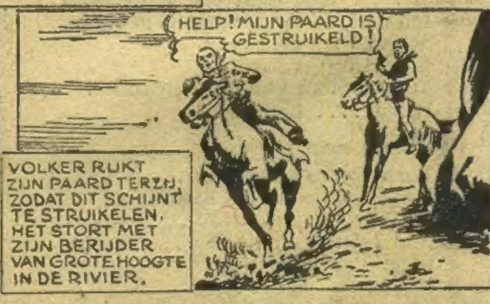

VOLKER HEEFT EEN WANHOPIGE POGING GEDAAN OM ZIJN VRIJHEID TE HEROVEREN. PIER ZIET HOE ZIJN GEVANGENE HEM ONTGLIPT, ZOALS OOK HET GOUD HEM ONTGLIPT IS.